

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/92/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115220490
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3115220490.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému F. A., bytom C. XXXX/XX, L. nad V., zastúpeného L. A., bytom C. XXXX/XX, L. nad V., v konaní o zaplatenie 4.479,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. októbra 2016, č.k. 20C/334/2015-47, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. čo do splatnosti peňažného plnenia a v napadnutej časti vo výrokoch III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur zastavil; výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.705,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,27 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.008,46 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 2.965,14 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 2.889,60 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 2.705,81 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 85 Eur, zročných vždy do konca mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania dlhu, so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 34,32 %.

2. V odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 13.5.2013 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o úvere podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný obsah zmluvy a všeobecných obchodných podmienok pred jej podpísom podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca vzorový text zmluvy, všeobecných obchodných podmienok používal vo viacerých prípadoch pri poskytovaní úverov iným spotrebiteľom. Žalovanému poskytol finančné prostriedky veriteľ v rámci jeho podnikateľskej činnosti a žalovaný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľ, čo vyplýva aj z jeho označenia v zmluve. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže žalovanému bol úver poskytnutý na jeho osobnú potrebu, a žalobca úver poskytol ako podnikateľ, keďže predmetom jeho podnikateľskej činnosti je poskytovanie úverov. Na uvedenú zmluvu sa vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalobca poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na

iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu a dopad uvedených právnych predpisov naň nespochybňoval ani žalobca.

3. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinného od 1.5.2014, bol súd povinný prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania a to aj vtedy, ak by bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Vzhľadom na text citovaného ustanovenia je za použitia gramatického výkladu zrejmé, že ide o právnu normu procesnej povahy, ktorá neobsahuje prechodné ustanovenia a keďže bola účinná v čase rozhodovania súdu v tejto veci, súd ju musel použiť. Preskúmaním listín mal súd za to, že nárok nemôže byť premlčaný, pretože 3ročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka neuplynula pred podaním návrhu, keďže prvá neuhradená splátka úveru, s ktorou bol žalovaný v omeškaní, bola zročná 21.4.2015, od nasledujúceho dňa mohla najskôr začať plynúť trojročná premlčacia doba, a pred jej uplynutím žalobca podal žalobu na súd dňa 14.9.2015.

4. Bolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru, pričom omeškanie presahovalo 3 mesiace. V dôsledku takéhoto porušenia záväzku zo zmluvy žalobcovi vzniklo voči žalovanému právo žiadať splatenie celého čerpaného úveru, ktoré bolo zmluvnými stranami dojednané v čl. 4 bod 4.2.1 zmluvy o úvere v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred uplatnením tohto práva zaslal žalovanému upomienku zo dňa 25.5.2015 s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Napokon žalobca právo v zmysle čl. 4 bod 4.2.1 zmluvy o úvere využil a žalovaného vyzval listom zo dňa 23.7.2015, aby do 2.8.2015 uhradil zostávajúcu časť úveru.

5. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala v písomnej forme prísne obsahové náležitosti. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že neobsahuje údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré náležitosti musia byť v zmluve obsiahnuté podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmluve je uvedená iba výška, počet a termíny anuitnej splátky, čo je nedostatočný údaj, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok. Samotný žalobca vo svojom písomnom podaní uviedol, že pomer výšky istiny a riadnych úrokov sa v priebehu splácania mení. Literu zákona v tomto smere nenapĺňa ani ustanovenie čl. 2 bod 2.3. úverovej zmluvy, podľa ktorého je klient oprávnený kedykoľvek počas trvania zmluvy vyžiadať od banky výpis z úverového účtu formou amortizačnej tabuľky. Zákon totiž jednoznačne vyžaduje, aby zmluva už v čase jej uzavretia mala predpísané náležitosti. Preto neobstojí, ak tieto náležitosti môžu byť poskytnuté až dodatočne na základe žiadosti spotrebiteľa. Jednoznačné údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uvedené priamo v zmluve majú informovať dlžníka ešte pred podpisom zmluvy o budúcich platbách a spôsobe ich započítavania. Nutnosť špecifikovať splátky takýmto spôsobom bola už viackrát súdmi judikovaná (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/816/2014 zo dňa 21.1.2015, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 220/2014 zo dňa 27.11.2014, sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 1.12.2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/523/2014 zo dňa 25.06.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.3.2016, sp. zn. 23Co 263/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/172/2016 zo dňa 24.5.2016). Súd sa k tejto ustálenej súdnej praxi prikláňa. Dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona č. 129/2010 Z.z. sankcionuje absenciu týchto náležitostí v písomnej zmluve tak, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovi proti žalovanému nevzniklo právo na zaplatenie úroku z úveru a poplatkov /poplatky za správu úverového účtu/, ktoré boli v zmluve dojednané a ani čiastočné úhrady žalovaného nebol žalobca oprávnený započítať na tieto nároky. Zo zhodných tvrdení strán bolo preukázané, že žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 4.900 Eur, s tým, že žalovaný uhradil žalobcovi titulom úveru celkovú sumu 2.195,67 Eur, ktorú započítal súd v časti 1,48 Eur na úrok z omeškania z omeškaných splátok úveru a v časti 2.194,19 Eur na istinu úveru. Žalovaný má teda nesplnenú zmluvnú povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.705,81 Eur (4.900 Eur - 2.194,19 Eur).

6. Celá istina úveru sa stala splatnou dňa 2.8.2015 na základe výzvy žalobcu zo dňa 23.7.2015, ktorou žalovaného vyzval na úhradu celého zostatku úveru do 2.8.2015 a od nasledujúceho dňa, t. j. od 3.8.2015 je žalovaný v omeškaní, a preto od tohto dňa patrí žalobcovi úrok z omeškania podľa § 517

ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úrok z omeškania patrí žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z.z. vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. V prvý deň omeškania žalovaného bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 %, a preto žalobcovi patril úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.8.2015 do zaplatenia. Žalobca si však uplatnil túto sankciu vo výške 5% ročne, v ktorej výške mu súd úrok z omeškania priznal, keďže ho nemôže priznať nad rámec žalobného návrhu v zmysle § 216 C.s.p.. Ku dňu 2.8.2015 vykonal žalovaný titulom úveru celkové úhrady v sume 1.893,02 Eur, z ktorých bolo započítané na dlžný úrok z omeškania suma 1,48 Eur a na istinu suma 1.891,54 Eur, a dlh žalovaného na istine k tomuto dňu predstavoval sumu 3.008,46 Eur (4.900 Eur - 1.891,54 Eur). Následne žalovaný uhradil žalobcovi sumu 43,32 Eur dňa 22.9.2015, sumu 75,54 Eur dňa 20.10.2015, sumu 183,79 Eur dňa 10.11.2015 Eur. Po zohľadnení uvedených čiastočných úhrad patrí žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.008,46 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 2.965,14 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 2.889,60 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 2.705,81 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia. Žalobca má právo aj na úrok z omeškania z 4 neuhradených splátok po 82,57 Eur, ktorých zročnosť nastala v dňoch 21.4.2015, 19.5.2015, 19.6.2015, 21.7.2015, a s ktorými sa žalovaný dostal do omeškania, a to od prvého dňa po zročnosti omeškaných splátok až do uplatneného dátumu 24.7.2015. Takto bol úrok z omeškania žalobcom vyčíslený a špecifikovaný v jeho podaní zo dňa 27.11.2015 v sume 2,27 Eur, a to sadzbou 5 % ročne.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd konanie podľa § 145 ods. 1 CSP výrokom I. zastavil v späťvzatej časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur a za použitia citovaných ustanovení právnych predpisov výrokom II. zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi peňažný dlh v sume 2.705,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo vyššie špecifikovanom rozsahu a výrokom III. vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. Súd povolil žalovanému na jeho žiadosť dlh splácať v mesačných splátkach po 85 Eur za podmienok uvedených vo výroku rozsudku. Prihliadol na osobné, majetkové a príjmové pomery žalovaného, ktorý je nemajetný, dosahuje zárobok 1.000 Eur v hrubom, pričom musí platiť nájomné 400 Eur mesačne a pravidelne spláca ďalší dlh vo výške 5.000 Eur voči predchádzajúcemu zamestnávateľovi, a preto nie je schopný dlh uhradiť jednorazovo, prípadne vo vyšších splátkach. Za takéhoto splátkového kalendára bude istina dlhu vyrovnaná v 32 mesačných splátkach, čo je primeraná doba na plnenie aj po zohľadnení, že uvedená mesačná splátka prevyšuje pôvodne v zmluve dojednanú mesačnú splátku úveru. Žalobca je obchodnou spoločnosť, bankou, ktorá ako je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti vo veľkej miere poskytuje spotrebiteľom ako aj podnikateľom úvery a zo spisu nevyplýva, žeby bol žalobca odkázaný na splnenie dlhu v kratšej dobe.

9. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia spolu sumy 4.479,33 Eur, súd jeho žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 2.705,81 Eur, a konanie bolo zastavené v časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur pre späťvzatie z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby v tejto časti pohľadávku uhradil, a procesne zaviniel zastavenie konania, a preto úspech žalobcu predstavuje 67,16 % (2.705,81 Eur + 302,65 Eur), súd žalobu zamietol vo zvyšnej časti (1.470,87 Eur), čo predstavuje úspech žalovaného v rozsahu 32,84%. Prevažne úspešný žalobca má potom podľa § 255 ods. 2 CSP právo proti žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 34,32% /67,16% - 32,84%/ z celkových trov konania.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie žalobca a to proti výroku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba a v časti, v ktorej súd povolil žalovanému dlh zaplatiť v splátkach. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z.. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú obchodné podmienky a niektoré náležitosti má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať v samotnom texte zmluvy o úvere, kde je uvedená výška, počet, termíny splátok istiny úrokov. Výška anuitnej splátky je 82,57 Eur, prvá splátka 18.06.2013, počet splátok 120, periodicita a termín splatnosti mesačne 18.dňa v kalendárnom mesiaci. Z tohto teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny a úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaje o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, lehoty, podmienky a ich úhradu vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny úrokov, vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľských úverov. Informáciu, že splácanie úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok a istiny a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzavretím zmluvy. Anuita a anuitné splácanie

je definované ako pravidelné plynutie pevne stanovených platieb počas určenej špecifikovanej doby a táto zostáva počas celej doby splácania rovnako. Plynule sa mení výška, pomer istiny a úroku. Pokiaľ by samotný text zmluvy obsahoval podrobný rozpis splátok, istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti, znamenalo by to neúmerné rozšírenie rozsahu zmluvy, čo by neprispelo k jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok ESD z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. Žiadal preto, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. V časti, v ktorej súd povolil žalovanému splácanie dlžnej sumy v splátkach po 85 eur mesačne, navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v tejto časti tak, že zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie v tejto časti odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a postupoval v rozpore s ustanovením § 232 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie vychádzal zo žiadosti žalovaného s tým, že posúdil jeho zárobkové majetkové pomery, avšak neuviedol, akým spôsobom tieto pomery osvedčil. Len žiadosť žalovaného podľa žalobcu nie je odôvodneným prípadom pre aplikáciu § 232 ods. 3 CSP. Posúdenie finančných možností žalovaného by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, pritom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem a vyživovacia povinnosť žalovaného, ale jeho celkové majetkové pomery.

11. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

12. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch III. a IV. ako aj v napadnutej časti vo výroku II. čo do splatnosti peňažného plnenia ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur zastavil a vo výroku II., v časti v ktorej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.705,81 Eur spolu s príslušenstvom, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

14. Predmetom prieskumu zo strany odvolacieho súdu bola teda zamietavá časť rozhodnutia, ktorá je založená na tom skutkovom základe, že s prihliadnutím na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie mal za to, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania nemá náležitosť predpokladanú ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, úver je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zák.č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, a preto v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov bola žaloba zamietnutá.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným právnym posúdením a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

16. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne zhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovaného ako dlžníka a správne dospel k záveru, že je namieste aplikovať zákon o spotrebiteľskom úvere a správne potom preskúmal, či predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa tohto zákona.

17. Súdu prvej inštancie nemožno nič vytknúť pokiaľ ide o dôvod o bezúročnosti a bez poplatkovosti.

18. Vo vzťahu k posúdeniu absencie obligatórnej náležitosti uvedenej v ust. § 9 ods. 1 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z. pokiaľ vychádzame z eurokonformného výkladu, nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov vo výške, počte a termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Teda ani eurokonformným výkladom nemožno prelomiť úplne jasné ustanovenie zákona o bezúročnosti úveru v prípade neuvedenia špecifikácie splátok (§ 9 ods. 1 písm. k). Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k/ cit. § 9 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný. Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z. je okrem iného i to, že zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Keďže v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istiny, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tento

nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pre absenciu jednej z náležitostí vyžadovanej § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, žalobcovi tak nevzniklo právo na úroky a poplatky dohodnuté v zmluve. Preto potom vzniklo žalobcovi právo len na vrátenie istiny, ktorú žalovanému požičal a k vráteniu ktorej bol v konečnom dôsledku žalovaný aj zaviazaný.

19. Odvolateľ poukazuje na závery SD EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“.

20. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verius spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice).

21. Uvedený právny záver SD EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach.

22. "Smernica nemôže sama o sebe zakladať jednotlivcovi povinnosť a ustanovení smernice nie je možné sa voči takejto osobe dovolávať." (bod 13 vo veci Marshall C-152/84).

23. „Ako Súdny dvor zdôraznil v ustálenej judikatúre od rozsudku z 26. Februára 1986, Marshall (152/84, Zb. s. 723, bod 48), samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno proti nemu odvolávať.“ (bod 14 vo veci Faccini Dori, C-91/92).

24. Celkom zásadným prípadom pre vymedzenie horizontálneho priameho účinku smerníc je vec Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 05.10.2004, v zmysle ktorého "Z toho vyplýva, že sa nemôže hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci." (bod 15 vo veci Pfeiffer C-397/01 až C-403/01).

25. Čo sa týka odvolania žalobcu v časti splatnosti peňažného plnenia, ani v tejto časti odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za opodstatnené.

26. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Základná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP).

27. Je zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanému) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Tu odvolací súd nemôže súhlasiť s tvrdením žalobcu, že preskúmanie majetkových pomerov žalovaného patrí až do štádia konania o výkon rozhodnutia. Je síce pravda, že v rámci exekúcie súdny exekútor posúdi, ktorá forma výkonu rozhodnutia bude najvhodnejšia aj vzhľadom na majetkové pomery povinného, to však neznamená, že by posúdenie majetkových pomerov žalovaného bolo možné výlučne v exekučnom konaní. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP umožňuje súdu aj v základnom (nachádzacom) konaní určiť dlhšiu než trojdňovú lehotu na plnenie, teda aj určiť mesačné splátky, pričom na účely tohto určenia je nevyhnutné posúdiť majetkové pomery žalovaného. Napokon aj pre žalobcu je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz.

28. Pri určovaní výšky splátok je potrebné prihliadnuť na príjmy a výdavky, resp. majetkové pomery povinného, na výšku priznaného plnenia, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda, či zdržaním v plnení súdom ustanovenej povinnosti nebudú nad primeranú mieru dotknuté záujmy oprávneného.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku a zo súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vyššie uvedené okolnosti riadne preskúmal. Civilný sporový poriadok ustanovuje, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Aj predchádzajúci procesný predpis umožňoval súdu osvojiť si skutkové tvrdenia strany (účastníka konania), ktoré ostatní účastníci nepopreli (§ 120 ods. 3, 132 Občianskeho súdneho poriadku). V predmetnom konaní zástupkyňa žalovaného na pojednávaní požiadala o povolenie splátok a uviedla, že žalovaný je ochotný a schopný dlh splácať jedine v mesačných splátkach v maximálnej výške po 85 Eur, zročných vždy do konca mesiaca. Žalovaný pracuje pre spoločnosť Baránek v Považskej Bystrici ako vodič kamiónu. Zarobí asi 1.000 Eur mesačne v hrubom. Spolu so žalovaným býva jeho zástupkyňa v prenajatom dvojizbovom byte, a za nájomné a energie platia 400 Eur mesačne. Žalovaný má aj dlh voči predchádzajúcemu zamestnávateľovi Comextrans Ilava vo výške 5.000 Eur, ktorý mesačne spláca. Zástupkyňa žalovaného zo zamestnania dosahuje zárobok 412 Eur v čistom mesačne. Keďže tieto tvrdenia uviedla zástupkyňa žalovaného na pojednávaní, na ktoré bol riadne predvolaný aj žalobca, mal žalobca možnosť na tieto tvrdenia reagovať. To, že sa žalobca rozhodol nezúčastniť sa na pojednávaní (pričom sa vopred písomne ospravedlnil), je jeho slobodné rozhodnutie, avšak musel si byť vedomý, že tým sa vzdáva možnosti reagovať na vývoj procesnej situácie, ktorý nastane na pojednávaní, vrátane možnosti reagovať na tvrdenia žalovaného. Pokiaľ teda žalobca nespochybnil tvrdenia žalovaného, súd prvej inštancie postupoval správne, keď tvrdenia zástupkyne žalovaného uvedené na pojednávaní považoval za dostačujúce pre osvedčenie žalovaného príjmov a výdavkov na účely rozhodnutia o povolení splátok.

30. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, správne aplikoval ustanovenie § 232 ods. 3 CSP, ktoré tiež správne interpretoval. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda nebola dôvodná.

31. Preto bol v konečnom dôsledku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdený s tým, že vo zvyšku odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje a zároveň naň odkazuje.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).